

Sygn. akt VI K 320/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P. w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Ganczarska-Rachańska

Protokolant Monika Kot

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej - - - -

po rozpoznaniu dnia 9 listopada 2017 roku sprawy A. P.

syna J. i K. ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że w dniu 27 grudnia 2015 r. w R. na ul. (...) po drodze publicznej około godz. 01.00 kierował w ruchu lądowym pojazdem osobowym T. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości I. bad. 1,08 mg/l, II bad. 1,17 mg/l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a §1 kk

orzeka

- 1. oskarżonego A. P. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 178a §1 kk i za to na mocy art. 178a §1 kk wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;*
- 2. na mocy art. 42 §2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 3 (trzech);*
- 3. na mocy art. 43a §2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;*
- 4. na mocy art. 63 §4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego stosowania zakazu od dnia 27 grudnia 2015 roku;*
- 5. zasądza na mocy art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 446,28 (czteryście czterdzieści sześć złotych, 28/00) złotych.*

Sygn. akt VI K 320/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 grudnia 2015 roku około godziny 1:00 A. P. kierował w R. samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...), jadąc w kierunku T.. W samochodzie nie było pasażerów, był tylko pies. Oskarżony był nietrzeźwy, spożywał bowiem wcześniej – będąc w odwiedzinach u matki K. K. (1), zam. w R. ul. (...) - alkohol w postaci wódki.

Jadąc ul. (...), przy wykonywaniu manewru omijania, oskarżony nie zachował wymaganej bezpiecznej odległości, w wyniku czego najechał na znajdujące się na jezdni wysepki.

W tym samym czasie do miejsca swojego zamieszkania wracał świadek A. O.. Po zaparkowaniu samochodu na ul. (...), w pewnym momencie świadek usłyszał trzask i odgłos tarcia oraz gięcia metalu. Gdy podniósł wzrok, zobaczył samochód T. (...), który akurat zatrzymywał się na środku drogi. Wtedy podszedł do tego samochodu i zobaczył, że za kierownicą siedzi A. P.. W samochodzie ani w jego pobliżu nie było innych osób. Oskarżony zamierzał zjechać z drogi, lecz z powodu uszkodzeń pojazdu nie było to możliwe. Po chwili na miejsce zdarzenia nadjechał z naprzeciwka swoim samochodem świadek W. N.. Świadkowie doszli do wniosku, że kierowca T. jest pijany, ponieważ czuć było od niego alkohol, miał bełkotliwą mowę i chwiejny chód. W związku z powyższym telefonicznie wezwali na miejsce funkcjonariuszy Policji.

Około godziny 1:15 z polecenia oficera dyżurnego KPP w T. na miejsce zdarzenia drogowego udali się funkcjonariusze Policji – sierż. K. M. (1) oraz sierż. G. S.. Na miejscu zastali stojący na środku jezdni samochód T. (...) oraz stojącego obok A. P., a także świadków A. O. i W. N.. Oskarżonego poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu typu alkometr, z wynikami 1,08 mg/l o godzinie 01:53 oraz 1,17 mg/l o godzinie 01:55.

W czasie czynu A. P. był w pełni poczytalny.

Prawomocnym wyrokiem tut. Sądu Rejonowego z dnia 16 marca 2017r. - sygn. akt VI W 339/16, za wykroczenie z art. 97 kw, popełnione w dniu 27.12.2015r. około godz. 1:15 na ul. (...) w R., A. P. został ukarany grzywną w kwocie 500 złotych.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności na podstawie zeznań świadków: A. O. (k. 87v-88, 9-10 oraz 38-39), W. N. (k. 95-96 oraz 34-35), K. M. (1) (k. 88 oraz 31-32) oraz dokumentów w postaci: protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 3 i 4) a także opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 122-123), danych o karalności (k. 140) i akt sprawy tut. Sądu o sygn. VI W 339/16.

Ponadto Sąd uwzględnił częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. P. (k. 83 oraz k. 15) i częściowo świadka K. K. (1) (k. 103v) – w części zgodnej z ustalonym stanem faktycznym.

Oskarżony A. P. – ma 40 lat, jest kawalerem, na utrzymaniu ma 1 dziecko w wieku 10 lat, wykształcenie średnie techniczne, prowadzi własną działalność gospodarczą – pośrednictwo ubezpieczeniowe, z której osiąga dochód w kwocie około 3.000 złotych netto, nie był karany sądownie, leczony psychiatrycznie, nie leczył się neurologicznie ani odwykowo.

Z opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, że u oskarżonego nie stwierdzono objawów czynnej psychozy i brak podstaw do uznania, aby występowały one tempore criminis. Brak jest upośledzenia umysłowego i uzależnienia od substancji psychoaktywnych, w tym alkoholu. W chwili popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 kk. Może samodzielnie brać udział w czynnościach procesowych. Aktualny stan psychiczny nie budzi wątpliwości (k. 122-123).

Oskarżony A. P., zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie głównej nie przyznał się do zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 kk, zaprzeczając temu, jakoby w nocy 26/27 grudnia 2015r. około godz.1:00, będąc w stanie nietrzeźwości, kierował w R. samochodem m-ki T. (...).

Ze złożonych wyjaśnień wynika, że w dniu 26 grudnia 2015 roku przebywał u swojej matki K. K. (1) w R.. Wypił tam sporo alkoholu i czuł się dość mocno pijany, dlatego matka poprosiła jego sąsiada K. M. (2), zam. w B., żeby go zawiózł do domu. Nie pamięta godziny, o której wyszedł z domu matki, ale było to po północy, przed blokiem czekał już na niego K. M. (2), któremu przekazał kluczyki od swojej T.. Samochodem kierował K. M. (2), a oskarżony siedział jako pasażer z przodu. Po drodze oskarżony zorientował się, że nie zabrał telefonu, dlatego zawrócili. Gdy jechali ulicą (...) jego pies-siedzący na tylnej kanapie, chciał przejść do przodu, wtedy kierowca K. M. (2) odwrócił się i uderzył samochodem w krawężnik wysepki, przebijając oba koła i uszkadzając zderzak z przodu. Samochód został unieruchomiony, pokłócił się o to z K. M. (2), po czym wysiedli z samochodu. Potem K. M. (2) rzucił w niego kluczykami i odszedł, on zaś został na zewnątrz samochodu. Po chwili podszedł do niego nieznany mężczyzna pytając co się stało, potem przyjechali policjanci.

Oceniając wyjaśnienia A. P. w kontekście całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał je za wiarygodne tylko w części zgodnej z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, tj. w zakresie, gdzie potwierdza spożywanie alkoholu w dniu 26-27 grudnia 2015r. i stan swego głębokiego upojenia alkoholowego, a także gdzie potwierdza fakt, iż jechał ul. (...) w R. samochodem T. (...).

W pozostałym natomiast zakresie, gdzie oskarżony zaprzecza temu, jakoby był kierującym pojazdem mechanicznym, Sąd uznał te wyjaśnienia jako nieprawdziwe i stanowiące tylko i wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Podkreślić należy, iż wersji oskarżonego, że to nie on feralnego dnia kierował samochodem T. (...) i był sprawcą kolizji, przeczą zeznania świadków A. O. i W. N., które potwierdzają w całości zasadność postawionego zarzutu.

Świadek A. O. zeznał, że zwrócił uwagę na samochód m-ki T. (...) po usłyszeniu huku i wtedy samochód ten był w stadium zatrzymywania się na środku jezdni po najechaniu na wysepki. Dochodząc do wym. pojazdu, a uczynił to w ciągu około ½ minuty, miał go cały czas w polu widzenia i nie widział, by ktoś z niego wysiadał. Miejsce zdarzenia było dobrze oświetlone, a świadek znajdował się od niego w odległości około 5-10 metrów. W samochodzie była tylko jedna osoba – kierowca, który siedział za kierownicą oraz pies. Ani w samochodzie, ani w jego pobliżu nie było żadnych innych osób. Nadto świadek zeznał, że był cały czas obecny przy kierującym aż do momentu przyjazdu policji. Wprawdzie świadek zastaniając się upływem czasu nie potrafił na rozprawie głównej jednoznacznie odpowiedzieć na pytanie, czy A. P. jest tym kierującym, to jednakże pamiętać należy, iż to właśnie oskarżony został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji jako osoba wskazana przez świadków A. O. i W. N., która kierowała pojazdem i była nietrzeźwa.

Natomiast jeżeli chodzi o świadka W. N., to z jego zeznań wynika, że zatrzymał się samochodem, gdyż stojąca na ul. (...) była „rozbita” i blokowała przejazd w obie strony. Na miejscu był oskarżony i świadek o imieniu A.. Oskarżony przyznał mu się, że wcześniej pił i prowadził samochód. Świadek zadzwonił po policję, bo oskarżony był pijany.

Sąd uznał zeznania w/w świadków za rzeczowe i konkretne, konsekwentne i logiczne, tworzące spójną całość. Świadców są osobami obcymi, bezstronnymi, nie zainteresowanymi rozstrzygnięciem sprawy i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

W świetle zeznań w/w świadków, wyjaśnienia oskarżonego są nieszczerze i przedstawiają jedynie ogólny zarys wymyślonego przez niego przebiegu zdarzenia, nadto cechuje je brak dbałości o szczerłość i chaotyczność.

Wersję oskarżonego potwierdzają wprawdzie K. K. (1) oraz K. M. (2), który feralnego dnia miał rzekomo kierować należącym do oskarżonego samochodem, tym nie mniej ich zeznaniom przeczą stanowcze i w pełni przekonujące zeznania świadków A. O. i W. N., którym jak wyżej wspomniano Sąd w pełni dał wiarę.

Zdaniem Sądu, zeznania świadków K. K. i K. M. są niewiarygodne, wymyślone na potrzeby niniejszego postępowania i przedstawiają nieprawdziwy przebieg zdarzenia. W ocenie Sądu, zeznania te mają na celu jedynie wzmocnienie linii obrony zaprezentowanej przez oskarżonego. Wszak K. K. (3) jest matką a K. M. (2) kolegą oskarżonego i osoby te mogą mieć interes w "oczyszczeniu" go z zarzutu.

Jak już wyżej wspomniano, podstawę ustaleń faktycznych Sądu stanowią konsekwentne, szczegółowe i szczerze zeznania świadków A. O. i W. N.. Świadek opisał cały przebieg zdarzenia od momentu przyjazdu na miejsce zdarzenia do zakończenia czynności służbowych w sprawie. Treść jego zeznań znalazła potwierdzenie w sporządzonej dokumentacji.

Sąd dał również wiarę zeznaniom funkcjonariusza policji K. M. (1) w całości, ponieważ są one logiczne, przekonujące i wewnętrznie spójne. Świadek opisał cały przebieg zdarzenia od momentu przyjazdu na miejsce zdarzenia do zakończenia czynności służbowych w sprawie. Treść jego zeznań znalazła potwierdzenie w sporządzonej dokumentacji.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy, albowiem zostały one rzetelnie sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, która została wyżej przytoczona, legła u podstaw uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Zgodnie z brzmieniem art. 178a § 1 kk, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy – zgodnie z brzmieniem art. 115 § 16 kk – zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W świetle poczynionych ustaleń fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości.

A. P. w dniu 27 grudnia 2015 roku w R. na ul. (...) po drodze publicznej około godziny 1:00 kierował w ruchu lądowym pojazdem osobowym T. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości – I. bad. 1,08 mg/l, II. bad. 1,17 mg/l. zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Zdaniem Sądu, stan nietrzeźwości oskarżonego w świetle przeprowadzonych badań za pomocą urządzenia typu Alkometr A2.0 nie budzi wątpliwości. Wskazać należy, iż funkcjonariusze policji, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 maja 1983 r. w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz. U. z dnia 12 maja 1983 nr 25 poz. 117), byli uprawnieni do wykonania kontrolnego badania

stanu trzeźwości oskarżonego kierującego pojazdem mechanicznym, a użyty przez nich alkometr posiadał aktualne świadectwo wzorcowania wykonane w dniu 15 grudnia 2015r.

Sąd uznał, że po stronie oskarżonego nie zachodzą okoliczności wyłączające winę. Oskarżony jest bowiem osobą dorosłą, poczytalną, zdolną do rozpoznania znaczenia własnych czynów i kierowania swoim postępowaniem, miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego zachowania. W trakcie dokonywania bezprawnego, karygodnego czynu, nie dał posłuchu normie prawnej, mimo że mógł to uczynić. Oskarżony nie znajdował się również w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej. Stopień zawinienia Sąd uznał za wysoki. Określając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu i uznał, że kształtuje się on na wysokim poziomie. Oskarżony w stanie nietrzeźwości prowadził bowiem po drodze publicznej samochód osobowy.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 1 kk i za to na mocy cyt. przepisu Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na 30 złotych, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

Przy wymiarze kary wzięto pod uwagę dyrektywy wymiaru kary przewidziane w art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd miał na względzie, aby kara za czyn była odczuwalna przez oskarżonego i nie wywoływała w nim oraz w społeczeństwie poczucia bezkarności.

W ocenie Sądu po stronie oskarżonego występują okoliczności obciążające – znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, na który ma wpływ sposób działania oskarżonego i okoliczności przestępstwa, jak również nagminność tego typu przestępstw w skali kraju. Należy podkreślić, że porządek i bezpieczeństwo na drogach zależy między innymi od właściwej represji karnej. Kierując samochodem w stanie nietrzeźwości oskarżony stwarzał realne zagrożenie zarówno dla siebie, jak i dla innych potencjalnych użytkowników ruchu. Notabene, faktycznie doprowadził do zdarzenia drogowego, najeżdżając na znajdujące się na jezdni wysepki i powodując uszkodzenie swego pojazdu. Nic nie może usprawiedliwiać takiego postępowania.

Z drugiej strony Sąd uwzględnił jako okoliczności łagodzące uprzednią niekaralność oskarżonego.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny uznając, iż będzie dla niego stanowiła realną uciążliwość. Ustalając rozmiar grzywny na 100 stawek dziennych, Sąd miał na uwadze ogólne dyrektywy wymiaru kary, a w szczególności wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Ustalając wysokość stawki dziennej na 30 złotych, Sąd wziął pod uwagę dochody oskarżonego, sytuację rodzinną i możliwości majątkowe.

Zdaniem Sądu, orzeczona kara grzywny jest wystarczająca i adekwatna zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego, jak też do stopnia społecznej szkodliwości czynu, które były znaczne, uwzględnia jego warunki osobiste i majątkowe, nadto winna spełniać swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także będzie stanowić faktyczną dolegliwość.

Wobec oskarżonego orzeczono również w punkcie drugim wyroku, na podstawie art. 42 § 2 kk obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. W tym miejscu przypomnieć należy, iż art. 42 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 maja 2015 roku stanowi, że Sąd orzeka na okres nie krótszy niż 3 lata zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 art. 42 kk (tj. przestępstwa p-ko bezpieczeństwu w komunikacji) był w stanie nietrzeźwości [...].

Określając wymiar środka karnego Sąd uwzględnił fakt, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego znacznie przekroczyła ustawowy próg, o którym mowa w przepisie art. 115 § 16 kk, wynosiła bowiem 1,08 mg/l i 1,17 mg/l. w wydychanym powietrzu.

Zdaniem Sądu, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych pełni funkcję represyjno-prewencyjną, wzmacniając represję karną, a jednocześnie ma na celu zapobieżenie zagrożeniu bezpieczeństwa komunikacji ze strony tego rodzaju sprawców. Sąd Najwyższy w jednym z orzeczeń wskazał, iż przesłanką stosowania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres, a także czas trwania tego środka zależy od stopnia zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do wypadku doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności (por. wyrok SN z dn. 24.04.1982r., V KRN 106/82, publ. OSNPG 1982/8-9/108).

W stosunku do oskarżonego – w punkcie trzecim wyroku - orzeczono również na podstawie art. 43a § 2 kk obligatoryjny środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Przepis ten został dodany do ustawy – Kodeks karny przez art. 1 pkt 15 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku „o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw” zmieniającej niniejszą ustawę z dniem 1 lipca 2015 roku.

Na mocy art. 63 § 4 kk – w punkcie czwartym wyroku – zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres rzeczywistego stosowania zakazu od dnia 27 grudnia 2015 roku, kiedy zatrzymano mu prawo jazdy.

Zdaniem Sądu, orzeczona kara grzywny i środki karne nie przekraczają stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, które jak już wyżej wspomniano są znaczne. Za ich orzeczeniem przemawiają również cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz wymienione wyżej okoliczności łagodzące. Sąd doszedł do przekonania, że wymiar grzywny i środków karnych jest wystarczające do osiągnięcia celów kary oraz daje gwarancję, że oskarżony w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego. Orzeczone wobec oskarżonego kara grzywny i środki karne odpowiadają także potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przekonując o całkowitej nieopłacalności naruszania norm porządku prawnego.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk, obciążając oskarżonego wydatkami postępowania w kwocie 446,28 złotych oraz zasądając od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego – adw. M. W.;

- kal. z wpływem apelacji lub za 14 dni;

- dołączyć akta tut. Sądu sygn.. VI W339/16.

P., dnia 30 listopada 2017r.